నిక్కమై... నీలం

సురాశర్మ

"ఏవండీ నాదొక్క కోర్కె" అంది మాలతి అప్పుడే బ్యాంకు నుండివచ్చిన తన భర్త ప్రభుకి తన ప్రేమానురాగాల్ని కరిగించినట్లు అత్యంత రుచికరంగా తయారు చేసిన లీఫ్ టీని విలువైన పింగాణి కప్పులోకి వొంపి నాజూకుగా అతనిచేతి కందిస్తూ.

"ఏమిటా కోర్కె" అన్నాడు ప్రభు దర్పాన్ని చిరునవ్వు వెనక దాచుకొంటూ, అమృతం లాంటి ఆ టీని ఆస్వాదిస్తూ, ఆవిడ కళ్ళలోకి చూస్తూ.

ఇప్పుడు మాలతి కాస దర్పం ప్రకటించింది సోఫాలో అతడి ప్రక్కనే కూర్చొంటూ అలవోకగా ముఖం పెట్టింది

"తీరా అడిగాక... కాదన్నకదా!" అంది. ప్రభు తేలిగ్గా నవ్వేశాడా అర్థింపుకు...

"చెప్పమరి? సంగతేమిటో తెలుసుకోకుండా ఎలా?" అన్నాడు

"అదేనండీ... అది కావాలి నాకు ఇవ్వరూ?" అంది అతడి చేతులవైపు కళ్ళు పెట్టి.

"అంటె."

"అంటే. ఇదుగో ఈ నీలం రాయి వుంగరం" ఆతడి చేతులి తీసుకొంటూ విడంచేతి అనామికకున్న ఆ వు ం గ రా న్ని వేళ్ళతో స్పృశిస్తూ అంది మాలతి.

ఎన్ని రోజుల్నుంచో అనుకుంటోంది మాలతి అతడి వేలికున్న ఆ వుంగరాన్ని అడిగి తను తీసేసుకోవాలని చీకట్లో అతడు ఆదమరచి ఈ లోకంతో పనిలేకుండా గాఢ నిద్రలో వున్నప్పుడు గుండెలమీద పెట్టుకున్న అతడి చేతికున్న రేడియం రిస్టువాచీ డయల్ కన్నా ఎన్నోరెట్లు నీలి కాంతితో మెరిసిపోతూ కనిపిస్తుందా వుంగరానికున్న నీలంపురాయి.

అతడు చిరునవ్వుతో తల అడ్డం ఆడించాడు

"అది చాలా ఖరీదైనది. నే నివ్వలేను మాలీ..."

"అంటే ప్రేమించి పెళ్ళాడిన నా కంటే విలువైనదా అది??" రెట్టించి ఆక్రోశంగా అడిగింది మాలతి అతడి చేతుల్ని తోసేస్తూ.

"నీకంటే గొప్పది కాకపోవచ్చు. కానీ నా జీవితంలో మరువరానినది. ఒక స్త్రీ తన స్మృత్యర్థం ఇచ్చిన విలువైన కానుక ఇది."

"ఓహో! ఒక స్త్రీ యిచ్చిన కానుకన్న మాట! ఎవరా స్త్రీ?!" ఆ పొంగిన ముక్కులోంచి కళ్ళల్లోంచి ద్వేషం ఉవ్వెత్తున పొంగింది

"ఆవిడపేరు మాలతీ బరోడ్కర్" శాంతంగానే నవ్వుతూ అన్నాడు ప్రభు

"ఓహో!... ఆవిడ మరో మాలతన్న మాట" ఈర్ష్యతో జ్వలించిపోతూ అంది మాలతి. "అంటే నేనేకాక తమకు చాలామంది మాలతీలతో సంబంధ మున్నదన్న మాట!! అపర గోపాలకృష్ణులన్నమాట!"

అతడు ప్రశాంతంగానే నవ్వాడు. అనునయంగా ఆవిడ చెయ్యి తీసుకొని తనపక్కన చేర్చుకొని ఏదో చెపబోయాడు. కానీరక్కున విదిలించుకొందతని చెయ్యి ఒక్క విసరున గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

ఆశ్చర్యపోయాడు ప్రభు కొన్ని క్షణాల క్రితం ప్రేమాదరాలతో టీ అందిచ్చిన మాలతేనా ఇలా అయిపోయింది?అనుకొన్నాడు. ఆవిడ వెక్కడం స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

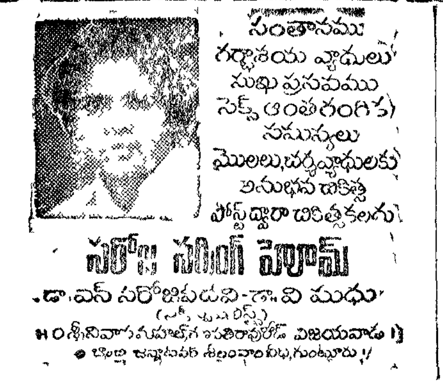

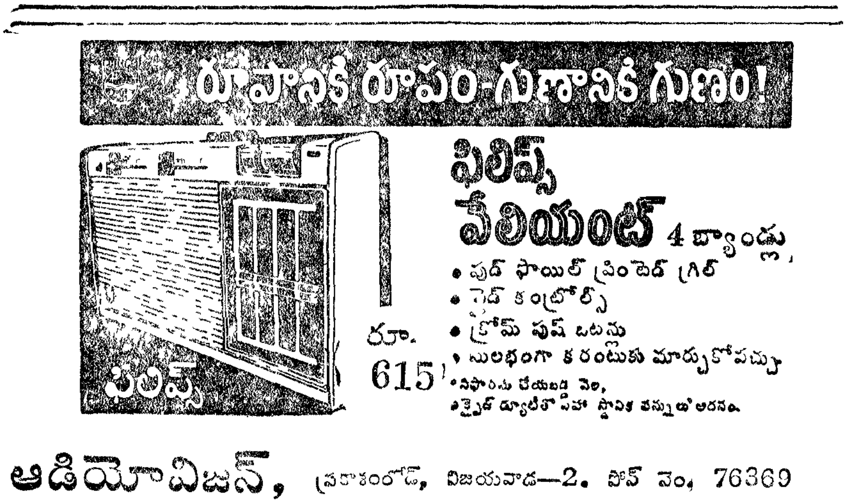

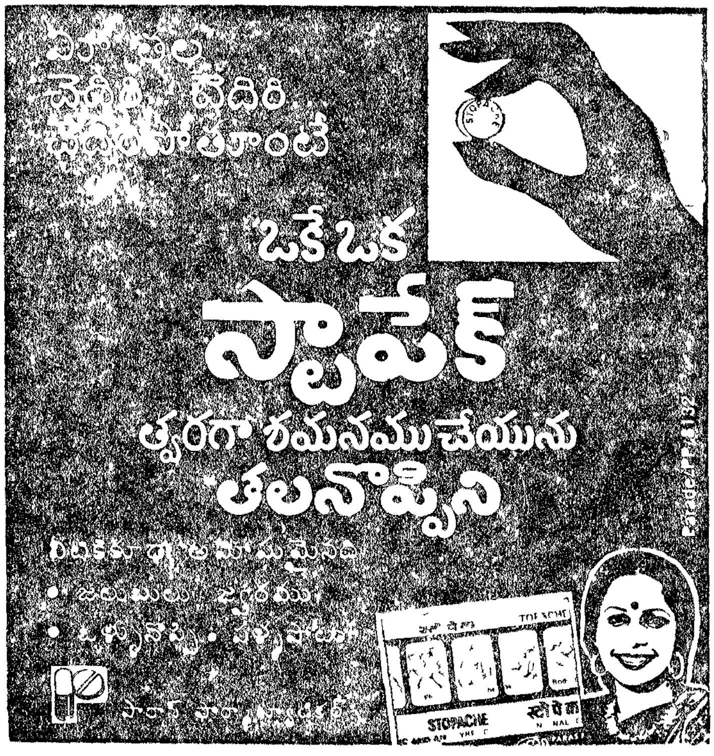

నిక్కమైన...నీలం

తనూ లేచి ఆమె వద్దకు చేరి ఎంతో ఓర్పుగ అనునయించి నచ్చజెప్ప ప్రయత్నించాడు.

“నా మాటలు విను మాల్తీ, నీ కంతా చెబుతాను అంతా విన్నాక నువ్వేమన్నా పడతాను, కాస్త చెప్పేది విను”

“అయ్యయ్యో! ఇంకేమిటి చెప్పడం! స్పష్టంగా మీ నోటితోనే అన్నారు గా!” కన్నీళ్ళతో మొహమంతా ఎర్రబారిపోయి ఆక్రోశిస్తూ అంది మాలతి.

“నా నోటితోనే నన్ను పూర్తిగా చెప్పనీ మంటున్నాను లేదంటే నీ ఇష్టం!” మాలతి అతన్ని ఈర్ష్యాద్వేషాలతో నిలువునా పరికించి చూసింది గదిలోకి వెళ్ళి వెంకటేశ్వరస్వామి పటాన్ని తెచ్చింది.

“అయితే చెప్పండి ప్రమాణంచేసి భగవంతునిమీద! ..” అంటూ సవాలు చేసింది! అందుకు ప్రభు గంభీరంగా నిల్చొని తన చేతుల్ని పటానికి తాకించి అన్నాడు-

“ఈ భగవంతుని సాక్షిగా చెబుతున్నాను. నేనెలాంటి ద్రోహం చెయ్యలేదు.”

*   *   *

ఆనాడు కడప ప్లాట్‌ఫారం నుండి కదిలి అప్పుడే పరుగు లంకించుకొన్న బొంబాయి-మద్రాసు మెయిలును పరుగెత్తుకెళ్ళి క్యాచ్ చేశాడు భానురాజు ప్రభాకర్- అలియాస్- ప్రభా అనే యువకుడు. అతనికి టైం లేదు! తొమ్మిదో తారీఖు తొమ్మిది గంటలకల్లా తనకు ఉద్యోగాన్నిచ్చిన బ్యాంక్ ఆఫ్ నాగపూర్‌కు హాజరై డ్యూటీకి జాయినింగ్ రిపోర్టివ్వాలి టైం చూసుకొన్నాడు ప్రభు పదకొండూ యాభై నిముషాలు. మరో పది నిముషాల్లో పన్నెండుకు- జీరో అవర్ నుండి ఎనిమిదో తారీకు ప్రారంభమవుతుంది తన కున్నది గట్టిగా ఇక ఒకే ఒక రోజు వ్యవధి. ఈ ఒక్కరోజులోనే తిరుపతి వెళ్ళి తిరుమలేశుని దర్శించుకొని తిరిగి కడపకొచ్చి పెట్టె బేడాసర్దుకుని హైదరాబాద్ ప్రయాణమవాలి ఎట్టొచ్చీ తొమ్మిది ఉదయానికల్లా బ్యాంక్ ఆఫ్ నాగపూర్ ఆవరణలో వుండాలి. రెండు మూడురోజులు తనకు నిద్రంటూ వుండదు- అనుకొంటూ నిలువెత్తు నిల్చొని అలసటతో “ఉష్” మంటూ ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచాడు. చీకట్లో రైలు పరుగులు తీస్తోంది. జనం తొక్కిడి తొక్కిడిగా

నిల్చొన్నారు. ఎక్కడా సందులేదు. ఎలాగో అతికష్టంమీద లోనికి దొచ్చుకొని వెళ్ళాడు ప్రభు. అంతా థ్రూ ప్యాసింజర్లు. అది రిజర్వేషన్ బోగీ కాకపోయినా బెర్తులమీద బారాజాపుకుని పడుకున్నారు, రాజస్థానీ మరాఠీవాళ్ళు. ఇలాకాదని మరికాస్త లోనికి వెళ్ళాడు ప్రభు అక్కడకూర్చొని నిద్రిస్తున్న ఇద్దరు రాజస్థానీలమధ్య ఎలాగో సర్దుకొని కూర్చోగలిగాడు. అమ్మయ్య అనుకొని తనూ కొన్ని నిముషాలు కాస్త తల కన్ను మూద్దామను కొన్నాడు. రెండు నిముషాలలా కన్నులర మూద్దామోలేదో ఎదురు బెర్తులో అరుపులు వినిపించి అటుకేసి చూశాడు. ఒక మేలిముసుగు వేసుకొన్న అమ్మాయిని ఆమె పక్కనున్న సింకబాటు వృద్ధుడు నెత్తిన మొట్టుతూ మరాఠీలో ఏదో గట్టిగా అరిచేస్తున్నాడు. చెయిలో దప్పుతున్నాడు.

తక్కిన ప్రయాణీకులంతా మంచి నిద్రలో వున్నా ఆ అమ్మాయి మాత్రం ఎవరైనా తనవైపు చూస్తున్నారేమోనని బాధపడి పోతూ - పౌరుషంతో పెదవులు బిగబట్టి ఆ ముసలివాడివైపు తిరగబడి చూసి ఏదో అన బోయి మళ్ళీ భయపడి రెప్పలు వాల్చి వ్రాలిపోతోంది. ఆవిడను ప్రభు పరిశీల నగా చూసి "అబ్బ ! ఏం బ్యూటీ!" అనుకొన్నాడు.

"ఆ నొసటిరంగు ఆ కనుముక్కుతీరు ఏ రాజాంతఃపురకన్యకోగాని సామాన్యుల కబ్బుతాయా" అనుకొన్నాడు.

"భగవాన్ కళ్యాణచక్రవర్తీ! ఇంతగొప్ప అందాన్ని సృష్టించి ఎంతటి బాధకు గురి చేస్తున్నావు" అనుకొన్నాడు. ఆవిడవైపు సానుభూతితో చూశాడు. ఆవిడ కూడా ఒకసారి కళ్ళువిప్పి ప్రభువైపు దీనంగా జాలిగా చూసింది.

"అబ్బ! అవి కళ్ళు కావు ఎగురుతున్న బంగారు చేపలు" అనుకొన్నాడు ప్రభు.

ఆ వృద్ధుడు జందెంపోగు సవరించు కొంటూ మళ్ళీ అరిచాడు.

తను పడుకొంటాడు కానీ ఆవిడ్ని పడుకోనివ్వడు. పోనీ పడుకోవద్దు మేలు కుంటానంటే అదీ పడనివ్వడు. ఆవిడ అతడి పాదాల్ని సారి సారికీ కళ్ళ కద్దుకోవాలట. భర్త ప్రత్యక్ష దైవమనుకోవాలట —

అతడి పాదాలవద్దే **ఆ రొచ్చులో** పడుకో వాలట. **నా వల్ల కాదంటూందామ్మాయి.**

మళ్ళీ చెయ్యెత్తబోతున్నాడతడు. చంపేస్తా నంటున్నాడు—మరాఠీలో.

"ఎంత చిన్నవయసు రాకుమారిని ఆ ముసలివాడికిచ్చిచేశారు. గట్టిగా ఇంకో పదేళ్ళయినా బ్రతుకుతాడా ఆ వృద్ధుడు. ఇదేనా ఈ దేశం సాధించిన ప్రగతి" అనుకున్నాడు ప్రభు. "బహుశా ఆ వృద్ధుడు అపారధనవంతుడై వుండాలి. బోలెడు కన్యా శుల్కం ఎరవేసి ఆ లేత జీవితాన్ని కబళించి వుండాలి."

ఆ అమ్మాయి చేసేదిలేక నేలమీద అతడి పాదాలవద్ద కూర్చొని ఓ మూట మీద తల వాల్చింది తనకు జరుగుతున్న అవమానాన్ని భరించలేక భారంగా మూసుకొంటున్నాయా కన్నులు. ఆ ముసలివాడు కసి తీరినట్టు రొజుతూ గర్వంగా బెర్తుపై కాళ్ళు జాపు కొని పడుకొన్నాడు.

ప్రభుకు నిద్ర దూరమైనా ఆవిడవైపు ఆదరంతో చూశాడు. ఆవిడది గమనించిం దేమో ప్రభువైపు బరువైన పెద్దకళ్ళతో చూసింది. మళ్ళీ రెప్పలు వాల్చేసింది. ప్రభు అలాగే చూస్తున్నాడామెవైపు. ఆవిడ కళ్ళు వాల్చేస్తూంది. మళ్ళీ వుండివుండి ప్రభు వైపు చూస్తూంది.

అలావాళ్ళ రెండు కళ్ళూ పరిభాషలాడు కొంటూ మళ్ళీ విడిపోతున్నాయి.

ప్రభు ఈసారి ఆవిడవైపుచూసి చిన్న నవ్వు నవ్వాడు. "ఎంతటి నరకబాధ ననుభ విస్తున్నావు. నేనేంసాయం చేయగలను నాకు చెప్పు ?" అన్నట్టుంది ఆ నవ్వు. ఆవిడ స్మైతం విప్పారిన విశాలనయనాలతో ప్రభును చూసి నవ్వింది. ఆ నవ్వు వెనక అనేక బాధల్ని దాచుకొని మరీ నవ్విందామ్మాయి. ఆ ముసలివాడు నోరు తెరుచుకొని నిద్రలో పడిపోయాడు. అక్కడ మేల్కొని వున్నది ప్రభు, ఆ అమ్మాయి మాత్రమే.

ప్రభు బైటికి చూశాడు రైలు కోడూరు వదిలి చాలా సేపయిందేమో మామండూరో అడవిమార్గంలో బోగీలను వూపేస్తూ పరుగులు తీస్తూంది. ఎక్కడో పదహారు బోగీల అవతలున్న డీజిలింజన్ వంపులు తిరుగుతూ వుండి వుండి ఘీంకరిస్తూ పరుగు పెడుతోంది. ప్రకృతిని చీకటి ఏకపక్ష నియంతృత్వంలా పాలిస్తోంది. కాలం అర్ధ రాత్రి అపరభాగాన్ని అధిరోహిస్తోంది కిటికీ లోంచి ప్రభు తల ఇవతలకి లాక్కున్నాడు. బెర్తులమీద ప్రయాణీకులు రైలు వూపులకు మంచి నిద్రలో మునిగిపోయారు ఆ అమ్మాయి మాత్రం మూటమీద తల పెట్టుకు పడుకొంది. ప్రభుకు కనురెప్పలు బరువెక్కాయి. అతడికి తెలియకుండానే కునుకులోకి జారిపోయాడు.

అతడికి మెలకువొచ్చేసరికి రైలు రేణిగుంట ప్లాటుఫారం మీద నిల్చొనివుంది. బయట జనం తిరుగుతున్నారు. వెంటనే లేచాడు ప్రభు తన సూట్‌కేస్ తీసుకొని ఒక్క వుదుటున రైలు దిగేశాడు. అతడు దిగడమే ఆలస్యం అన్నట్టు రైలు కంపార్టు మెంటు దీపాల వెలుగుని జారుస్తూ వేగంగా వెళ్ళిపోయింది.

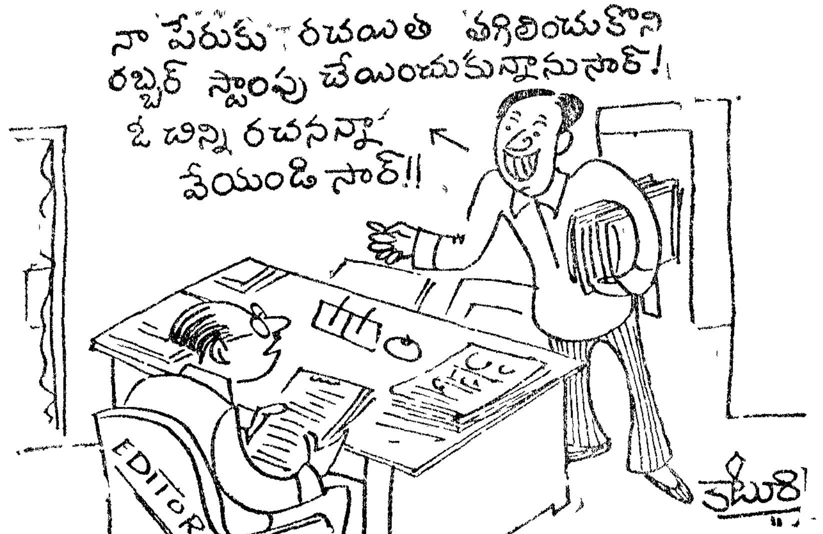

నిక్కమైన...నీలం

కాస్త దూరంలో ద్వారంవద్ద టిక్కెట్టు కలెక్టర్నుచూసి ఆగి తన ప్యాంటు రహస్యపు జేబులో వ్రేళ్ళుపెట్టి నోట్లమధ్య వుంచిన టిక్కెట్టును నేర్పుగా బయటికిలాగుతూ తన ఎదురుగా నిల్చొనివ్యక్తివైపు చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు ప్రభు

ఆవిడ ఆ రైల్లోని మరాఠీ అమ్మాయి కమ్మటి పరిమళంతో మెరిసే మేలిముసుగులో దీనంగా నవ్వుతూ ఆశగా చూస్తూ నిల్చొంది. ఆ మేలిముసుగు పొరల్లో భారీగా మెరుస్తున్న జవారీ ప్రభు తననీ చూశాక ఆవిడ బలంగా వూపిరి లాక్కొంటూ తల వొంచుకుంది. ఆ వర్చస్సుల్లోంచి గొప్ప సాహసం తెగింపూ కనిపించాయి! ప్రభు ఆశ్చర్యంలోంచి ఇంకా కోలుకోకుండానే నవ్వేస్తూ,

"క్యా ఆప్ వుతర్ గయె!" అన్నాడు.

డా॥ పి. వి. కె. రావ్, B. A.,

వైద్యవిద్వాన్, వైద్యాచార్య, సెక్స్ స్పెషలిస్ట్.

వివాహము చేయుటకు సరియగా వేయ నవసరము లేదు హస్త ప్రయోగం, నరముల బలహీనత, శీఘ్రస్కలనములకు ఆయుర్వేద చికిత్స పోస్టు ద్వారా చికిత్స కలదు.

రావూస్ క్లినిక్,

టి బి రోడ్, తెనాలి,

ఫోన్. 700, 1010.

"జీ హాఁ!" అందావిడ తలొంచుకునే. తర్వాత మరాఠీలో మాట్లాడిందేదో ప్రభుకు ఆ మాటలు అర్థమవలేదు ఇబ్బందిగా మొహం పెట్టాడు ఆవిడది గ్రహించి మళ్ళీ అదే మాటల్ని మరాఠీలో నొక్కి చెప్పింది ఆమె ఆ చేతుల సౌజ్ఞవల్ల,

"నేనిక్కడ మా వాళ్ళందర్నీ వొదిలి యిక్కడ దిగేను నీతోవచ్చేసాను" అన్నట్టు అర్థం చేసుకొన్నాడు ప్రభు

"టికెట్ హై క్యా" అన్నాడు సందిగ్ధంగా ఆవిడ మొహం పక్కకు తిప్పుకొని చిన్న నవ్వుతో "నా" అంది తర్వాత మరాఠీలో ఏదో అంది

"అన్నిట్నీ వొదిలి వచ్చేశానుకదా! అన్న భావం స్ఫురించిందామె మాటల్లో.

నిజమే మరి అన్నీ వొదులుకుని తనతో వొచ్చేసిన మనిషి టికెట్నెలా తెచ్చుకుంటుంది అనుకున్నాడు ప్రభు ఎలాగో బయట పడాలి. రెండు గంటలు దాటుతోంది ప్రభు సందిగ్ధంగా యోచిస్తున్నాడు ఒక నిరుపమాన సౌందర్యవతి ఒంటిమీద భారీ నగలతో తనను నమ్మి వెంట వచ్చేసింది. తన భాష ఆవిడకు తెలీదు. ఆవిడ భాష తనకు తెలీదు కనీసం హిందీలోనైనా మాట్లాడదు. ఎలా ఇప్పుడు? ఈవిడ్ని తన వెంట తీసుకుపోవలసిందేనా! పోనీ తనకేం సంబంధమని వదిలేసివెళ్ళిపోతే అనుకొంటూ ఆగి వెనకే వస్తున్న ఆవిడవైపు చూశాడు. ఆవిడ ఏమిటన్నట్టు ఆశగా మొహం పెట్టి చూసింది ప్రభు మొహం మళ్ళీ తిప్పుకొని నడుస్తున్నాడు

"అలా చేస్తే ఈవిడ గతేం కావాలి! గూండాలు, దాదాలు ఈవిడ్ని పసిగడితే ప్రాణాలయినా దక్కుతాయా .. భగవంతుడు నన్ను క్షమిస్తాడా" అనుకొన్నాడు

"మరి ఈవిడ్ని నా వెంట తీసుకెళ్తే అమ్మకేం చెప్పాలి? . అన్నయ్యకు తెలిస్తే ఏమనుకొంటాడు! తనను ప్రేమిస్తున్న మాలతి విషయం ఎట్లా!... ఏమైనాకానీ అన్నిటికీ ఆ కళ్యాణ చక్రవర్తే నిర్ణయం చెబుతాడు" అనుకొన్నాడు

"ముందు ఈవిడతో తిరుమల వెళ్ళి స్వామి దర్శనం చేసుకొంటాను" అనుకొంటూ ఒక హోటల్ ముందుకెళ్ళి ఆమె వైపు చూస్తూ "ఆయియే" అంటూ లోనికి దారితీశాడు

అది యాత్రికులొచ్చే ప్రదేశం కాబట్టి, అక్కడ పగలు రాత్రి అంతా ఒకటే అయినా తెల్లవారడానికి యింకా చాలా వ్యవధి వుండబట్టి ఆ హోటల్లో జనం ఎవరూ లేరు ప్రభు ఆవిడ్ని బాగా లోనికి తీసుకుపోయి ఒక టేబుల్ వద్ద కూర్చొని ఆవిడ్ని తన పక్కన కూర్చోమన్నాడు ఆవిడొక చిన్న సంశయంపు నవ్వుతో పక్కన కూర్చోకుండా, ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుంది ప్రభు నవ్వాడు.

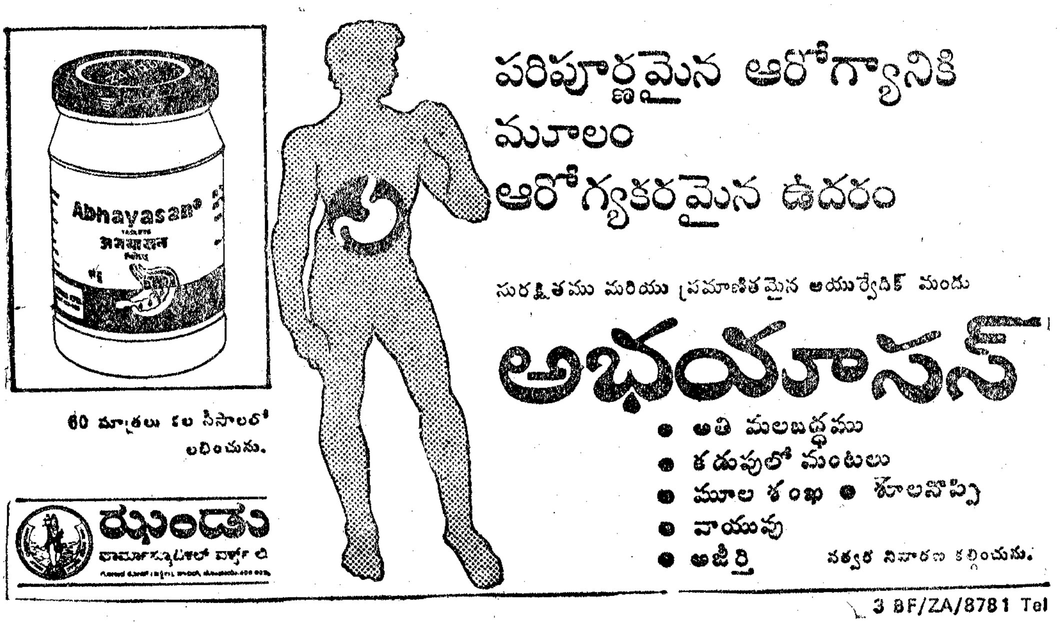

ఇంతలో చెవిలో పెన్సిలు ముక్కతో సర్వ రొచ్చినిల్చొని "ఎన్న వోణుం సార్" అన్నాడు. ప్రభు ఆవిడవైపు చూసి "క్యా లియేంగే. దోష యా ఇడ్లీ" అన్నాడు.

ఆమె సిగ్గుతో తలొంచుకొని ఇబ్బందిగా మరాఠీలో ఏదో చెప్పుకొంది అదేమిటో ప్రభుకు అర్థం కాలేదు ఒకవైపు సర్వర్ చూచాయగా వాళ్ళను గమనిస్తూ నిల్చొన్నాడు ఆవిడ ఏటొచ్చీ నేనేమీ తీసుకోను అన్న భావాన్ని తన సౌజ్ఞల ద్వారా తెల్పుకొంది ప్రభు నవ్వుకొంటూ కళ్ళు మూసి తెర్చి రెండు కాఫీలు మాత్రం తెమ్మన్నాడతన్ని.

వారు తిరుమల వెళ్ళగానే ఆ హోటల్‌లో అన్న మాటల్ని మరో విధంగా అనడంతో అప్పుడర్థం చేసుకొన్నాడు ప్రభు– ఆవిడ "స్నానం చెయ్యనిదే నేను ఏమీ తీసుకోను" అన్నట్టు కి

వారు ఒక హోటల్లో స్నానం ముగించుకొని బయటికొచ్చేసరికి ప్రభుకి బాగా బడలికయింది. కొన్ని సాంబారు, పెరుగుపొట్లాలు తీసుకొని ఒక కాటేజి తీస్కొన్నాడతడు వాటిని ఆరగించాక "నేను కాసేపు రెస్టు తీసుకొంటాను మనకు టైమ్ లేదు" అంటూ బెడ్‌మీద మేను వాల్చాడతడు

అతనికి మెలకువయేసరికి మధ్యాహ్నం రెండు దాటింది ఆవిడ నిద్ర పోలేదు కుర్చీలో కూర్చొని తల వొంచుకొని యేదో యోచిస్తోంది, లేచివెళ్ళి మొహం కడుక్కొచ్చి ఆమె ఎదురుగా కూర్చొన్నప్పుడు అతడ్ని చూసి కాస్త సర్దుకొని కూర్చొందామె, రేగిన ముంగురుల్ని చేత్తోటి దువ్వుకొంది ఒంచేతి గాజుల్ని సవరించుకొంటూంది పమిటనిండా కప్పుకొంది తలమీదినుండి జారిన మేలి ముసుగునే అలా కప్పుకుందావిడ

ఆ సౌందర్య సోయగాన్ని చూస్తున్న ప్రభుకు క్షణాలమీద మనసు అదుపు తప్పుతూంది. ఆవేశంగా ఆవిడ చేతుల్ని తీసుకొంటూ "క్యా సోచ్ రహీహై..." అన్నాడు. గొంతు పొర అడ్డొచ్చింది.

ఆవిడ రెప్పలు వాల్చి కొద్ది క్షణాలు అలాగే వుండి చేతుల్ని నాజూకుగా వెనక్కు తీసుకొంది. ఏమీ లేదన్నట్టు తల అడ్డం ఆడించింది. ప్రభు మరొక్కసారి ఆవిడ చేతుల్ని తీసుకొని తృష్ణగానొక్కుతూ "ఇధర్ దేఖియె... మేరే సూరత్" అన్నాడు. ఆవిడ రెండు క్షణాలతడి కళ్ళలోకి చూసి నెమ్మదిగా చూపులు దించి అతడి చేతులో వున్న తన చేతుల్ని కదిల్చింది.

ఒకవైపు కోర్కె రేగుతున్నా మరోవైపు ప్రభును టైమ్ ఫ్యాక్టర్ హెచ్చరికచేసింది. పొరబాటున బాగా నిద్రపోయాననుకొన్నాడు. ఇప్పుడు కడపలో దిగి పెట్టే బేడా తీసుకునే వ్యవధి చాలా తక్కువ అన్నిటికన్నా ముఖ్యం రేపు తొమ్మిదింటికల్లా తన వుద్యోగస్థానంలో వుండితీరాలన్నది అలాంటప్పుడు తిరుపతి నుంచే నాలుగు గంటలకు రాయలసీమ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో బయలుదేరాలి మరి ఈ ఆవిడ వొస్తుందా తనవెంట.

"హమారా సాల్ హైదరాబాద్ ఆతే క్యా?" సందిగ్ధంగా నవ్వుతూ అడిగాడావిడ్ని. ఆవిడ రెండు మూడు క్షణాలు సూటిగా అతడి కళ్ళలోకి చూసి తల ఆడించింది. వెంటనే ఆవిడ చేతుల్ని వొదిలి లేచి నిల్చొన్నాడు ప్రభు, ఆవిడతో వెళ్ళడానికి ఉద్యుక్తుడయ్యాడు

* * *

ఆ వేళాశేషం రైల్లో రద్దీ ఎక్కువగా వున్నా హైదరాబాదుకు రెండు స్లీపింగ్ బెర్తులు తీసుకోగలిగి ఆవిడతో నెమ్మదిగా కూర్చొన్నాడు ప్రభు రైలు కదిలి వెళుతూంటే ప్రభు మనసంతా ఆవిడనాక్రమిస్తోంది. తన ననుసరిస్తున్న ఈ గంధర్వ సౌందర్యాన్ని దూరం నించి చూసి తృప్తి పడట మెలాగో అతడికి శక్యం కాకుండా వుంది

ఆవిడ సైతం అతడ్ని చూస్తోంది. నవ్వుతోంది కానీ ఆ చూపులూ నవ్వులూ జీవితంలో మరోసారి దొరకవేమోనన్నంత గొప్పగా వున్నాయి చేతులు తీస్కొంటే కాసేపు అలాగే అనుమతించి అదోలా నవ్వేస్తూ వెనక్కు తీసేసుకొంటోంది. ఆ నవ్వు చాలా అందంగా నవ్వేస్తోంది కానీ ఆవిడ భాషే అర్థంకాకుండా ప్రతిబంధకంగా వుంది.

కడప స్టేషన్ రాగానే భోజనాలు తెప్పించాడు ఏవో స్వీట్ పేకెట్స్ కొన్నాడు. ఇద్దరూ నవ్వులలో ఆరగించారు ప్రభు నవ్వ నవ్వుల్లోనే ఆవిడ వద్దు బాబా అంటున్నా బలవంతం చేసి ఆవిడ నోట్లో స్వయంగా స్వీట్సు పెట్టి తినిపించాడు.

"మీ పేరేమిటో తెల్సుకోవచ్చా" అందావిడ మరాఠీలో ప్రభుకు సులభంగానే అర్థమై తన పేరు తను చేరబోతున్న ఉద్యోగం చెప్పేశాడు రైలు బయలుదేరింది.

"మీరింత ఆదుకున్నారు నన్ను నా కృతజ్ఞతలెట్లా తెలియచెయ్యాలంటారు" అందావిడ ఆ భాషలోనే పైటనిండా కప్పుకుని చేతులు జోడిస్తూ

జోడించిన చేతుల్ని తన చేతులో తీసుకొంటూ ఆవేశంగా

"మనం పెళ్ళాడేస్తాం హైదరాబాదులో వుండిపోదాం" అన్నాడు హిందీలో.

ఆవిడ అతడి కళ్ళలోకి ఒక్కనిముషం పాటు సాలోచనగా చూసింది. తల నెమ్మదిగా అడ్డంగా ఆడిస్తూ– గొప్ప కృతజ్ఞతా భావంతో

"నా" అంది తన భాషలో "నాకో సాయం చేస్తే జీవితంలో నిన్ను మరువలేను" అంది. ఏమిటన్నట్టు చూశాడు ప్రభు

"నన్ను మోసంతో డబ్బు తీసుకొని బలవంతంగా పెళ్లి చేశాడు మా నాన్న అదీ మా మారు– తల్లి ప్రోద్బలంతో నన్ను వదిలించుకునేందుకు మన్మద్‌లో మా అన్నయ్య ఫారెస్ట్ ఆఫీసర్‌గా వుంటున్నాడు.

చీకటి వెలుగులు

తగాదాలు సంధించి
సమాజానికి గురి పెడతా!
కుంతత్వం కప్పేసా
జాతుల్ని జోకొడతా!
మనుషుల్ని చీల్చేసి
మమత మాడ్చేస్తా
వెలుగంతామింగేస్తా
కాసుకోండి, చీకటిని
నే కటిక చీకటిని.
దృగంతాలు చేలాంచలం
సప్తసాగరాలు వల్కలం
ఆదిత్యుడు నా ఆభరణం
వ్యోమం నా శిరస్సు
లోకాలూ, గోళాలూ
నారూపాలు.
సత్యం నా కర్తవ్యం
సమత నా నైజం
– నే వెలుగుని.

– వి. వి. బి. రామారావు

హస్తప్రయోగము • నపుంసకత్వము

సెక్సు హాస్పటల్

దురభ్యాసాలకు లోనై దాంపత్య సౌఖ్యం అనుభవించ లేనివారు వెంటనే సంప్రదించండి!

డా॥ A. పూర్ణచంద్రరావు
(సెక్సు స్పెషలిస్టు) N.D.F.N.F.U.(CEYLON) R.A.M.P.
గవర్నరుపేట, మ్యుజియంరోడ్, విజయవాడ-2. (A.P.)

మధుమేహ వ్యాధులకు ప్రత్యేక చికిత్స

Phone NO 63753

లతకు పందిరే అందం
మహిళకు

PHONES
235 RESI: 785.
nirmala

తయారు చేయువారు:
శ్రీ గోల్డ్ కవరింగ్ వర్క్సు Regd.
P.B.No. 35. శ్రీమహాల్, మచిలీపట్నం, A.P.

1982 లో
మీ అదృష్టం

ఒక పోస్టు కార్డుపై మీకు బాగా ఇష్టమైన పువ్వు పేరు వ్రాసి పంపితే నేను రాబోయే పన్నెండు నెలలలోపు మీ ఉద్యోగం, ఆరోగ్యం, ఐశ్వర్యం, వివాహం, భార్య, పిల్లలు, ప్రేమ కలాపాలు, లాటరీ అన్ని ఒడిదుడుకులను గురించి సంవత్సర ఫలం వ్రాసి రు. 2.25 లకు వి. పి. ద్వారా పంపుతాము. పోస్టేజి ఆదనం, దుష్టగ్రహ దోషం తొలగించబడుతుంది. మీకు పూర్తి సంతృప్తి

SRI KRISHNA JYOTISH,
ASHRAM, (WAM),
JAGATJIT NAGAR-144802 (Pb.)

నిక్కమైన...నీలం

నన్నెలాగయినా మన్‌మద్ రైలెక్కిస్తే నేను సరాసరి వెళ్ళిపోగలను అన్నయ్య దగ్గరికెళ్ళితే నాకింకేదిగులుండదు నాకెలాగయినా ఆ సాయంచేస్తే జీవితంలో నీ సాయం మరవలేను '' ఆవిడ తన భాషలోచెప్పినా నిదానంగా అర్థమయ్యేలా చెప్పుకొంది

''ఇంతేనా ! నువ్వెళ్ళిపోతావా !'' అన్నట్టు ప్రభు స్తబ్ధుడై చూశాడామెవైపు ఆవిడ అలాగే చిన్న పెదవుల వొణుకుతో ప్రభునే అర్థింపుగా చూస్తూ నెమ్మదిగా ప్రభు చేతుల్ని స్వయంగా తనచేతుల్లోకి తీసుకొంది కళ్ళలోకి ఆరాధనతో చూస్తూ మరాఠీలో కొన్ని మాటలు ఉచ్ఛరించింది

''నా భర్త నన్ను ఘోరంగా అవమానిస్తున్నప్పుడు నువ్వు నావైపు చూసిన చూపులోనే నీ ఔదార్యాన్ని ఔన్నత్యాన్ని గమనించాను అందుకే నీ వెంట సాహసించి దిగేశాను మరొకరి చేత నేనే పడివుంటే ఎంత అధోగతి పాలయి వుండేదాన్నో తల్చుకొంటే భయమవుతోంది నువ్వు నన్ను గొప్పగా ఆదరించావు నీ దయవల్ల బాలాజీ దర్శనం కూడా చేసుకొన్నాను నన్ను వివాహంకూడా చేసుకొంటానన్నావు .. కాని నావల్ల నీ వాళ్ళకు దూరం అవడం నే నొప్పుకోను నా వివాహం ఎలాగూ అయిపోయింది. పునర్వివాహ ప్రసక్తి నా కు లే దు మా అన్నయ్య దగ్గరికి వెళ్ళిపోతాను ఆయన, నేను ఒకతల్లి పిల్లలం నన్ను తన ప్రాణంతో సమానంగా ప్రేమించేది మా అన్నయ్యొక్కడే...''

ప్రభు పసిబిడ్డలా బుంగమూతి పెట్టాడు. తన చేతుల్ని ఇవతలకి తీస్కొన్నాడు. మొహం పక్కకు తిప్పుకొన్నాడు ఆవిడ అతడి గడ్డం పట్టుకొని మున్నితంగా ఇటు తిప్పుకుంది. ఆవిడ భాషలో—

''పోనీ నీకేంకావాలో చెప్పు... నా వొంటి మీది నగలన్నీ ఇచ్చేస్తాను...సరేనా ?'' అంది.

మొహం అడ్డం తిప్పాడు ప్రభు ''నహీ ! ...మైవో నా మాంగ్‌తే'' అన్నాడు.

''తో ... ఫిర్ ?'' అందావిడ నవ్వి ... అతడు తన తృష్ణ తెలియబరుస్తున్నాడు.

వాళ్ళిద్దరికీ నిద్ర లేదా రాత్రి. రైలు హైదరాబాద్ సమీపిస్తూంది.

పొలాలమీది ప్రత్యూషపవనాలు చల్లగా

అవ్యవస్థ

చుట్టూ అలముకొంటున్న చీకటిని
చెదరిపోతుందని, చైతన్యం వస్తుందని
వెలిగాకనబడే వెలుగును చూసి
సంబరపడిపోతున్నాడు సామాన్యుడు ...
పాపంపసివాడు ! కోపం తెలీని పిచ్చివాడు.
ఆ వెలుగు అవినీతికి పట్టం కట్టినప్రబుద్ధుడు
బక్కవాని కొంప కాల్చినప్పుడు వచ్చే, వెలుగనీ
సగటు మనిషిని శ్మశానంలో కాల్చుతున్నపుడు
మసక మసకగా పరిభ్రమిస్తున్న జ్వాలలనీ
తెలుసుకోలేని సామాన్యుడు వుంటూనే
వుంటాడు
పచ్చిపుండులా మండే సమాజంలో;
అవ్యవస్థలో...?

"సుచంద్ర"

ఓదారుస్తున్నాయి, వాళ్ళను.

చివరిసారిగా అతడి కోర్కె తెలుపుకొన్నాడు.

''ఈ పూట నాతో వుండిపో రేపు ఉదయం నిన్ను మన్‌మడ్ ట్రెనెక్కిస్తాను మనం హోటల్లో గది తీస్కొందాం''అన్నాడు పట్టుదలగా.

పసిబిడ్డ మంకుపట్టు పడుతుంటే ఓదార్పుగాచూసే తల్లిలా చూసిందావిడ అతడి కళ్ళలోకి—

''నీ యిష్టం అలాగే'' అంది. అతణ్ణే సూటిగా చూసింది.

''నీవల్ల భగవంతుడి దర్శనం చేసుకోగలిగాను, చక్కని ఆదరణ పొందగలిగాను. నన్ను మలినపరచాలన్నదే నీ వుద్దేశ్యమయితే ... అలాగేకానీ .. ''

ఆ చివరి మాటలు వొణుకుతోపౌరుషంగా అంది.

ప్రభులో యోచన కల్గింది. బదులుచెప్పలేదు చాలా క్షణాలు. ఆ వి డ అ త ణ్నే నవ్వుతూ ఓదార్పుగా చూస్తూ లేచినిల్చొంది.

''బాగా యోచించుకో. టా య్ లె ట్ కెళ్ళొస్తాను'' అంటూ అతడి టవల్ తీసుకొని వెళ్ళిపోయింది.

పదినిముషాల తర్వాత బాగా మేకప్ అయి వచ్చిందావిడ ఆదేనవ్వుతోనే అతడి ఎదురుగా

కూర్చొంది రైలు గమ్యం చేరి ఆగబోతూంది

"ఏమిటి, ఏం నిర్ణయించుకొన్నావు..."

బదులు చెప్పలేదతడు.

రైలు ఆగేసింది వారిద్దరూ దిగేశారు. క్యాంటిన్ వద్ద చాయ్ తాగుతూ ఆవిడ తన జాకెట్‌లోంచి కొన్ని పదినోట్లను తీసి అతడికిస్తూ "మన్మడ్ టిక్కెటొకటి తీసుకొంటావా?" అంది అదే నవ్వుతోనే

మన్మడ్ ఎక్స్‌ప్రెస్ మరో అరగంటలోనే బయలుదేరబోతూ మరో లైనుమీద సిద్ధంగా వుంది

ప్రభు "వొద్దు వుంచుకో" అన్నాడు.

తనే వెళ్లి మొదటి తరగతి టిక్కెట్లు తీసుకొచ్చి ఆవిడ్ని ఒక ఖాళీ కంపార్టుమెంటులోకి తీసుకుపోయాడు.

రైలు కదలడానికింకా పది నిముషాల వ్యవధి వుందని మైకులో చెబుతున్నారు.

"నీ దయకు, నీ గొప్ప హృదయానికి కృతజ్ఞురాల్ని ప్రభూ!" అందావిడ.

అతడామె వైపు తృష్ణతో చూశాడు.

"నిన్ను చిరకాలం గుర్తు పెట్టుకునే ఒక్క కోర్కె కోరనా?" అన్నాడు చిలిపిగా నవ్వేస్తూ.

"ఏమిటి?" అందావిడ చిలిపిగానే నవ్వేస్తూ

"ఎవ్వరూ లేరిక్కడ... గాఢంగా ఒక్క ముద్దు పెట్టుకుంటాను నిన్ను .." అన్నాడు ప్రభు అంటూ ఆవిడ భుజాల్ని పట్టుకొని ముందుకుపక్రమించాడు కమ్మటిపరిమళంతో ఆవిడ నవ్వుతూనే కిలకిలారావంతో అతడ్ని వారించింది.

"అదుగో అదుగో ఎవరో వచ్చేస్తున్నారిటు" అంది

నిజంగా ఎవరూ లేరు.

ఆవిడతడ్ని వోదారుస్తూ కూర్చోబెట్టింది.

"నేన్నిన్ను రుణం వుంచకొని వూర్కోపోనిస్తాననుకొన్నావా ప్రభూ! . ఇదిగో నా జ్ఞాపకార్థం ఈ నీలంరాయి వుంగరం" తన వ్రేలినుంచి తీసి చొరవగా అతడి అనామిక వ్రేలికి తొడిగిందావిడ ..

అతడు వద్దన్నాడు మొదట. ఆవిడ మళ్ళీ వారించింది.

"నువ్వుదీన్ని తీసుకోకపోతే నామీద ఖసం" అంటూ అతడి చేతిని దూరంగా వుంచేసింది.

అప్పటికే రెండు మూడు అనౌన్స్‌మెంట్లయి రైలు తిన్నగా కదిలింది

"అన్నట్లు నీ పేరు తెలుసుకోలేదు" అన్నాడతడు లేస్తూ

ఆవిడ కిలకిలా నవ్వేసింది మళ్ళీ

"సరిపోయె. ఇప్పుడైనా అడిగావు నా పేరు సంతోషమే!... నా పేరూ..." అంటూ మళ్ళీ నవ్వేస్తూ... "మాలతీ బరోడ్కర్" అంది

ప్రభు రైలు దిగేశాడు చేతులాడిస్తూ కిటికీలోంచి ఆ సౌందర్యదేవత వేగంతో దూరమైపోయింది పల్చటి నీరెండలో

* * *

తన భార్య మాలతికి ఎలా చెప్పాలో అలా చెప్పాడా నీలి వుంగరం వృత్తాంతాన్ని. మాలతి అతడి చేతిని వెచ్చగా నొక్కుతూ ఆ నీలిరాయి వుంగరాన్ని ముద్దెట్టుకుంది. వెంటనే మాలతీ ఉతలా ప్రభుని పెనవేసుకొంది.

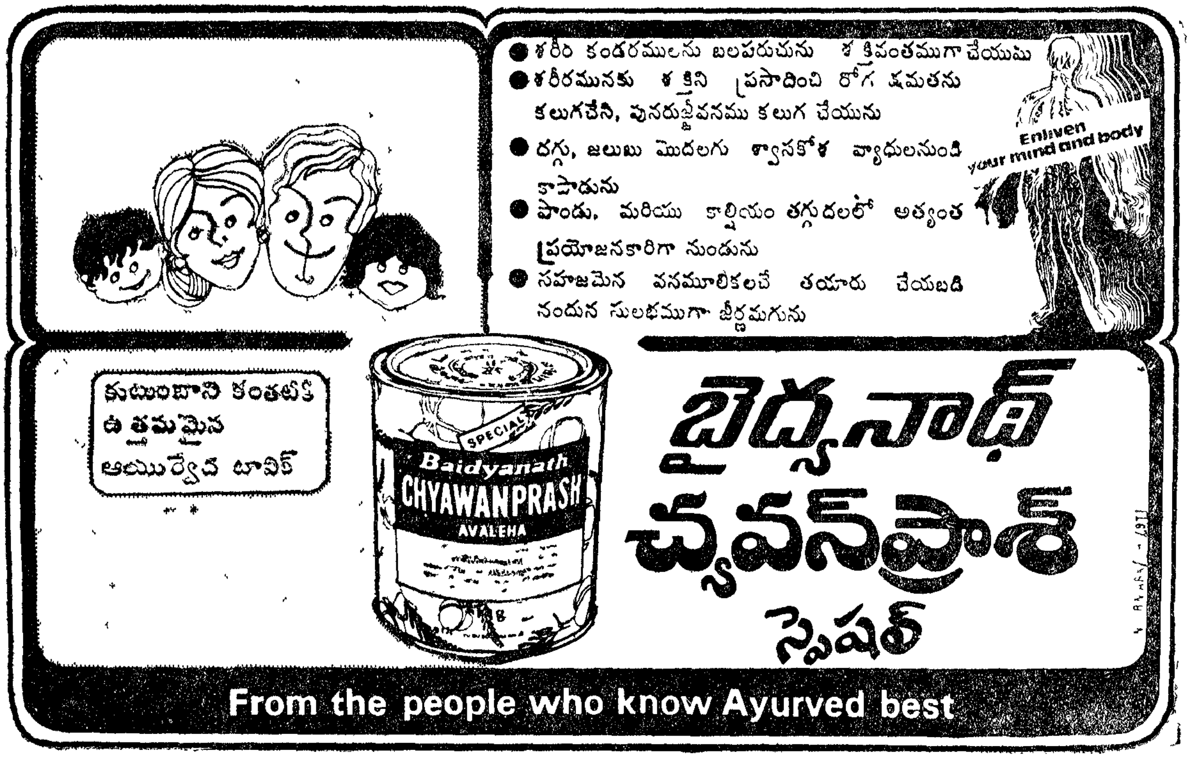

విక్రయశాలలు : ఆంధ్రప్రదేశ్ : 21-7-802, హైకోర్టు ఎదుట, హైదరాబాద్-500 002
కర్ణాటక : 2 బి వి కె అయ్యంగార్ రోడ్, బెంగుళూర్